

[LIII Gyldenkilde]

Jeg vil godt melde mig som en af dem, som meget gerne vil deltage, når vi nu får en seriøs drøftelse på baggrund af redegørelsen, som vi ved vil komme, om, hvordan vi kommer videre. Dét vil jeg godt love, at SF stiller sig til rådighed med hensyn til at finde midler til, hvordan vi kommer videre.

Kim Behnke (FP):

Til spørgsmålet om, hvor man finder midler til dette her, fristes man jo til at citere en tegneseriestribe, der hedder »Statsministeren«. På et tidspunkt spørger denne statsminister sin departementschef, om der vil være nogen muligheder for at legalisere narkotika, hvortil departementschefen svarer: »Kun hvis vi kan finde ud af at beskatte narkotika.«

Problemet er jo, at vi har at gøre med illegal økonomi. Det er enorme summer, der bliver omsat narkotika for ikke bare i Danmark, men i hele verden, og den omsætning har det med at finde vej og koncentrere sig ikke bare i bestemte byer, men også i bestemte miljøer i byerne; for Danmarks vedkommende er det så mest i København. Og som socialministeren jo så glimrende redegjorde for, er situationen for Københavns og Frederiksberg Kommuner, at de ikke bare er kommuner, men også har status som amter; de har altså ikke så brede skuldre at bære med som f.eks. en knap så stor by som Århus, der også har narkotikaproblemer, for dér har man altså et helt amt som bagland til at bære byrden. Det har Københavns Kommune ikke, og det har Frederiksberg Kommune ikke.

Derfor er det jo endnu mere ulykkeligt, når så vi kan se, at hovedparten af landets narkomaner netop er i de to kommuner. Hovedparten af disse narkomaner – over 60 pct. af dem – kommer endda ikke engang oprindeligt hverken fra Frederiksberg eller København, de er tilrejsende, som har ladet sig lokke til storbyen, fordi det er dér, udbudet af narkotika er.

Tidligere i dag har flere ordførere beklaget, at der ikke var nok behandlingstilbud i Danmark, særligt i diskussionen om, hvorvidt man i stedet for fængselsstraf skulle give et behandlingstilbud. Men man kan jo ikke på samme tid beklage, at der ikke er tilstrækkelige behandlingstilbud, og så ikke være villig til at bære byrden. At Folketinget vedtager, at nu skal Københavns Kommune gøre en større indsats, er jo urimeligt over for Københavns Kommu-

ne, hvis den ikke er i stand til at løfte den byrde – og det er en stor byrde, for det er dyrt at afvænne narkomaner.

Vi har i Fremskridtspartiet arbejdet med dette her igennem længere tid – og vi har fremsat et tilsvarende forslag tidligere – og vi kan ikke se anden løsning, end at vi erklærer, at dette er en statsopgave, for alle mulige og umulige udligningsordninger har det alligevel med at efterlade nogle hjørner, hvor budgetterne ikke hænger sammen. Det må ikke være en kommunes undskyldning for at sige: Jamen vi har godt nok nogle narkomaner, og vi burde give dem et behandlings- eller afvænningsstilbud, men det har vi ikke råd til. Det må ikke være det, der er argumentet for, at man ikke får afvænnet narkomanerne, for vi mener positivt at kunne bevise, at det for samfundet er langt billigere at have afvænnede narkomaner end at lade dem fortsætte i deres stofmisbrug. Og hvis vi er ved at indkredse en enighed om det, skal Fremskridtspartiet ikke være det parti, der holder sig tilbage, når det gælder om at finde statsmidler til det. Vi har ikke villet fremlægge en liste over, hvilke konti pengene skulle hentes fra – lad det så være et svar til fru Lilli Gyldenkilde – for hvis vi havde gjort det, ville denne debat være kommet til at dreje sig om det og ikke om det principielle, nemlig om, hvorvidt det er en statsopgave. Hvis man erkender, at det er en statsopgave, så er det på finansloven, pengene skal findes. Og som sagt er det ud fra en samlet økonomisk betragtning billigere at gøre det end at lade narkomanerne fortsætte eller lade kommunerne fortsætte med at have den undskyldning, at de ikke har råd til det.

Så denne debat kommer man under alle omstændigheder til at tage, for de råd, der nu skal nedsættes, og de rapporter, der nu skal laves, vil ifølge vores forventninger alle sammen få den slutkonklusion, at man er nødt til at få behandlet nogle narkomaner og få dem afvænnet. Og så melder spørgsmålet sig allerede igen på det tidspunkt: Jamen hvem skal så betale for det? Og dér synes vi ikke, det skal være noget, som man bare skubber fra sig i Folketinget, og hvor man siger, at det må kommunerne så finde ud af, for så indgår det i de kommunale budgetforhandlinger, i de årlige tovtrækkerier, når kommunerne skal prøve at få budgettet til at hænge sammen, og det duer ikke, for hvis ikke der er et seriøst behandlingsalterna-